

ANDREJ BLATNIK

Bližje

Ko pridem v hotel, kot po navadi najprej pokličem domov. Sin ves zasopel dvigne slušalko. »Ti si, ti si,« navdušeno zavpije. »Mami, on je!« Nato me vpraša: »Imaš v sobi televizor?«

»Imam,« rečem in se ozrem na škatlo, prek katere sem pravkar vrgel plašč.

»Kaj pa vrtijo?«

»Saj veš. Običajne reči. Deželo palčkov, Sezamovo ulico —« naštevam na pamet.

»Isto kot doma?« V glasu mu tipam nejevero.

»Isto.«

»Aha.« Nejevero spodrinja razočaranje. Nato se nečesa spomni in reče:

»Si spoznal kake zanimive punce?«

»Nisem,« rečem, ne da bi kaj pomislil, on pa nadaljuje:

»A spijo v tvoji sobi?«

»Ne.« Hočem nadaljevati, hočem reči: saj sem rekel, da nisem, hočem reči: šele prišel sem. Kakor da bi se moral opravičiti —

»Mami, oboje je rekel ne!« zavpije mali nekam proč od slušalke.

»Oboje sem rekel ne,« zamrmram in listam po beležki s telefonskimi številkami.

»Zakaj pa si šel tja?« vpraša.

»Te res zanima?«

»Ne vem,« reče mali negotovo. In čez čas, ko kar molčim, še: »Hočeš govoriti z mamico?«

»Prosim.«

Slišim njegov glas, kako odzvanja po hodniku: »Mami, zate je!« In nato: »Mami, kje hodiš?«

Moja žena pride k telefonu. Slišim njena stopala, kako podrsujejo po ploščicah na hodniku. Slišim, kako zaškripa pod, ko stopi v sobo.

»Ti si,« suho ugotovi. Molčim. Kaj naj dodam? Res je. Ne morem ugovarjati. Ne morem dopolniti. Kaj naj potem?

»Kaj je novega?« vpraša.

»Nič,« rečem in se počutim kot tepec, kot pravi idiot. Plašč povlečem s televizorja in pričnem tipati po daljincu.

»Nič? Zakaj pa potem kličeš?«

Oh, pomislim. Znaš bolje. Slab dan imaš. Slab dan, čeprav sem odšel.

Premikam se s kanala na kanal. Vse hkrati. CNN: male vojne na vsakem vogalu. MTV: lepi fantje plešejo z lepimi dekleti. Bussiness Channel: številke migotajo. Babylon Blue: nekakšna zloščena telesa. Cartoon Channel: Dežela palčkov. Malemu se nisem zlagal.

»Spodobi se.«

»Spodobi se? Še vse kaj drugega se spodobi, pa –«
Poznam ta pomenljivi premolk. Na izust ga poznam.

»Je doma vse v redu?« prazno vprašam.

»Odkar si šel, je precej boljše.«

»Hvala,« zamrmram. Delam se užaljenega. Se spodobi. Se mi zdi.

»Ni za kaj. Hvala tebi. Da si šel.«

»Vrnil se bom,« rečem, ker se ne morem spomniti boljšega. Na televizijskem zaslonu široko nasmejana družinska mati nosi ob mizo nanizanim trem sinovom in možu zapečenega purana, s katerega kaplja maščoba.

»Oh, to me ne skrbi,« reče moja žena ledeno. »Saj boš spet šel.«

Molčim. Tudi ona molči. »Mi daš spet malega?« rečem.

»Šel je gledat televizijo in ne bo hotel nazaj k telefonu. Če imaš kako sporočilo, mu lahko povem,« reče žena brez zadrževanja privoščljivosti.

»Povej mu, da gledam Deželo palčkov,« rečem. Ničesar drugega se ne morem spomniti.

»To ga bo veselilo,« reče moja žena. »Da imata nekaj skupnega.«

*

»Ne vem, kaj naj naredim,« mi pravi Ema.

Sediva v enem tistih lokalčkov, kamor le redkokdo zaide. Ema me gleda strmo v oči, značilen pogled osebe, ki ji ni treba srečevati veliko ljudi, in iz njenega pogleda razpoznavam, da ne manjka veliko, pa bo zajokala. Iz škatle, ki leži na mizi, napol povleče cigareto, nato jo porine nazaj. Ve, da mi ni všeč, kadar kadi. Nekoč sem ji podaril priponko, na kateri je pisalo: *poljubljat kadilko je kakor lizat pepelnik*. Nasmejala se je, to Ema zmore tudi na svoj račun, vendar si je ni nikoli pripela. Nemara jo ima kje na dnu katerega tistih predalov, ki jih nikoli ne odpira. In od takrat me zmeraj pogleda z nelagodjem, kadar si prižge cigareto. Ne vidiva se ravno velikokrat, zato ji nikdar ne rečem, naj ji ne bo nerodno. Vsakič se takoj, ko se posloviva, pričnem obtoževati, da v njenem občutku krivde pravzaprav uživam.

Ema mi vselej pripoveduje o svojih nesrečnih ljubeznih. Le mi ne more pripovedovati, in običajno je tako, mi poročila pošilja po elektronski pošti. Vem, kaj me čaka, kadar v svojem okencu *Prispelke* zagledam sporočilo z Ema@hotmail.com. Ema je moja dobra prijateljica, dobro jo poznam, zato vem, da novice ne bodo dobre. Na svoje težave ne opozarja na dramatičen način, kakor bi naredila moja žena. Nobenih plehkkih premišljanj o življenju, ki da nima smisla. Nobenih obtožb sem ter tja. Nobenih zaklepanj v kopalnico in take navlake. Stvarno naniza, kaj se je zgodilo. Kako je moškega spoznala. Kaj je najprej

naredil. Kdaj ji je rekel, da bi spal z njo. Kakšen je bil v postelji. Kdaj je ugotovila, da ni pravi zanjo. Kako mu je povedala. Ali kako je, še preden je prišlo do tega, on povedal njej. Ali kako, preprosto, sploh ni več poklical. In tudi ona ni poklicala.

Včasih jo sumničim, da dela kako inkognito raziskavo, po kakršnih danes časopisi tako hlepijo, in da svoje navidezne neuspehe iz dneva v dan z naslado spreminja v natančno statistiko. Vselej pa moram občudovati voljo, s katero poskuša znova; še posebno zato je občudovanja vredna, ker se še nikoli ni prav dobro izteklo. Če se že ni prav hitro zatem, ko je bilo prepozno in Ema že zaljubljena ali kaj podobnega, izkazalo, da je njen izbravec pravzaprav srečno poročen ali pa se za nasprotni spol prav nič ne zanima, je vselej sama opazila, da je položaj ocenila prav narobe: pravzaprav bi morala pred moškim, h kateremu je tako silila, prav bežati.

Ema je ženska iz tiste fraze: za lep trenutek, vendar ne za vse življenje. To vedo vsi razen nje, ki je vselej znova presenečena, kako da se njeni moški vsi zapovrstjo kar znenada odločijo za drugo, se s to drugo na hitro poročijo ali ji naredijo otroka ali kar oboje. K Emi se ni še nihče niti priselil, čeprav živi v prostornem, od nekoga podedovanem stanovanju, v katerem vsak kvadratni centimeter sporoča: preveliko. Preveliko za eno osebo. Kaj priselil. Kakor poroča, večina moških odide brez zajtrka.

Ob zadnjem je spet mislila, da bo drugače. In spet se je zmotila. In spet je poslala svojo pošto. Jaz pa svojo običajno zalogo tolažilnega duhovičenja. In proti koncu sporočila sem vpletel, da grem na pot in kako nemara tudi skozi njeno mesto. Seveda je odpisala, pridi, pokliči me, dobila se bova, skodelica kave. In zdaj sem tu.

»Saj je zmeraj tako,« rečem. »Saj že veš.«

Vem: te besede položaj še poslabšajo. *Zmeraj*, to je težka beseda –

Ema me gleda in zmajuje z glavo. Opazila je, da sem opazil, kako sem zašel.

»Je kaj novega?« vprašam in se takoj zavem: tudi to ni dobro, sprašujem po novem, kot da bi bile te slepe ulice staro, znano, saj pravzaprav res so, vendar ji tega ne bi smel kazati, če ji hočem dobro –

»Nekdo me kliče,« reče Ema. »To je novo.«

»Kako misliš?«

Kava je vodena, brezvoljno jo nagibam, morda si mislim, da se ne spodobi puščati polne skodelice, kaj vem.

»Kliče. Po telefonu.«

»Kaj je tu novega? Saj te vsi kličejo, ne? Saj praviš, da te kličejo –«

»Seveda,« reče Ema potrpežljivo. »Vendar je to drugače. Drugi povedo, kaj hočejo. Povedo, zelo natančno. Hitro; še prehitro. Ta pa – molči. Nič ne reče. To je drugače.«

»Kdo je to?« vprašam.

»Kako naj vem?« reče Ema. »Nikoli ne spregovori.«

Ne vem, kaj naj ji rečem.

»Res je tako, kot si mi rekel,« nadaljuje. »Vse je navsezadnje samo vprašanje ljubezni.«

»Rekel?« se sprenevedam. »Jaz? Nič ti nisem rekel. Kaj pa jaz vem o tem? Nič. Nič, ti rečem. O vprašanjih nič. Nisem človek za vprašanja. Odgovori, tisto če. Vprašanja pa –«

Ema mi povleče s prsti po hrbtu roke. Poznam ta gib. Vem, kaj pomeni: umolkni.

»Ti me pravzaprav ne maraš,« reče Ema čisto mirno.

Ogorčen sem.

»Kako ne maram? Zakaj ne maram? Zakaj bi potem pil kavo s tabo? Zakaj bi ti pošiljal sporočilca?«

Gleda me in se smehlja. Pusti me čakati.

»Ker si osamljen,« reče.

Osamljen? Jaz? Smešno.

»Na stranišče moram,« rečem.

»Vem,« prikima.

»Kako veš?« se čudim.

»Zmeraj moraš. Zmeraj, kadar se dobiva. In zdaj sva že skoraj popila. Kmalu bova šla, ne?«

Trudim se, da bi prikimal in odkimal hkrati. Potem zmignem in odhitim.

V pisoarjih so na kolobarje narezane pomaranče. Nakremžim se, ko gledam, kako jih obliva curek urina. Neokusen prizor. Ogaben.

Ko se vrnem, je Ema drugačna. Pomirila se je, najbrž se je tudi napudrala ali kaj. Videti je precej bolje.

»Ema,« ji rečem, »Ema, poslušaj me, hočem ti vendar nekaj povedati. Ne morem vendar vselej samo poslušati.«

»Povej.«

»Ema – Nenadoma se zavem, da nisem pričakoval priložnosti. In da zato ne vem prav dobro, kaj hočem povedati.«

»Ema – težave imam.«

»Vem,« reče Ema. Tudi tega nisem pričakoval.

»Kaj veš?« Pravzaprav hočem vprašati: Kakšne težave imam?

»Ti,« reče Ema, »ti si –«

Gledam jo in čakam.

»Kaj?« pravim.

Ema se ozre naokrog. Zaokroži z žličko po skodelici. Prazna je.

»Nič,« reče s spremenjenim glasom, »prav nič. Hvala, da si me poslušal. Zdaj, zdaj je že boljše. Ti lahko še pišem?«

»Seveda, piši,« rečem, »seveda.«

Ema pokima in prične vleči denarnico iz torbe. Kot vedno ji rečem, naj ga ne lomi, kot vedno vztraja, da bo plačala ona, a navsezadnje kot vedno popusti.

Ko prideva iz kavarne, vidiva, da je medtem nehalo deževati. Poljubiva se raztreseno, mimogrede. Na semaforju zasveti zelena figurica in pohitim čez

cesto. Roke zarinem globoko v žepe, otipavam podlogo. Ko sem na drugi strani, se ozrem nazaj. Ema gleda za menoj. Počasi mi pokima.

*

Filmi so bili slabi, nič ne pomaga, če jih z eno karto lahko gledaš, kolikor pač hočeš, če pa so vsi po vrsti zanič. Bilo bi boljše, če bi šel na večerjo, kakor da sem se zavlekel v tisto luknjo, v kateri je zaudarjalo po postanih telesnih sokovih.

Sedim na postelji, ogledujem si na stežaj razprta vrata garderobne omare, prazne police tam noter, kovinski lesket obešalnikov. Zoprni prizor. Neprijeten. Na ves glas govori: moral bi –

V telefonu zaškrta. Ne pozvoni – zaškrta. Pogledam to črno škatlo in čakam. Nič. Potem spet zaškrta.

Dvignem slušalko.

»Tu sem,« rečem.

Ženski glas na drugi strani se zahihita.

»Vem,« reče.

»Kdo si?« vprašam.

»Ne poznaš me.«

Naj tako tudi ostane, si mislim.

»Kaj potem hočeš?«

Spet se zahihita. Tej puncu je pa lušno, pomislim.

»Kaj pa hočeš ti?«

Ozrem se naokrog. Moj kovček je še zmeraj zaprt. Plašč leži na tleh. V kopalnico še nisem stopil.

»Spat bi šel,« rečem.

Nov val smeha. Pričnem postajati ponosen na svoje nenameravane duhovitosti.

»Pridi raje dol, v bar.«

»Kaj naj tam počnem? Nikogar ne poznam.«

Krohot; idila pričjenja postajati popolna.

»Spoznal boš mene.«

»Kaj bom imel od tega?«

»Boš videl,« reče deklica za slušalko, znenada čisto resno. »Ne bo ti žal.«

»Oh, ne,« rečem. »Ne že spet.«

Zaslišati je nekaj negotovosti.

»Kako – Že spet? Te je že katera klicala?«

Kaže, da je konkurenca huda, pomislim. In opazili so me. Končno so me nekje opazili.

»Stalno me kličejo,« skrivnostno rečem. »Stalno.«

Negotovost zamenja nejevera.

»Hecaš se.«

Priznam, da se res hecam, in premišljam: kaj naj zdaj? Pijača bi se res prilegla, kako da si nisem nič kupil za v sobo?

»Jaz pa mislim resno,« reče punčka, počasi, kot da bi to prebiralala z zlizane-ga listka. »V baru se dobiva.«

»Te bodo pustili noter?«

»Kako to misliš?«

»Mislim – si že polnoletna?«

Čutim, kako omahuje med priložnostjo za koketiranje in užaljenostjo. »Boš videl,« končno malodušno reče.

Čakam. Zatipal sem daljinec. Hkrati pritisnem enega od kanalov, na slepo, in izklop zvoka. Ženski obraz, zelo od blizu. Vrešči, se mi zdi. Ne vem, ali gre za užitek ali bolečino.

»Hočeš ali ne?« se oglasi spet ona.

»Kaj? Polnoletne?«

Čutim, kako jo potrpljenje zapušča.

»Mene,« reče počasi. »Mene. Pridi v bar ... Ali pa dobro spi.«

»Ne bo me,« rečem. »Danes ne. Drugič, mogoče. A ne danes.«

»A tak si,« reče punčka. Zasika kletvico v neznanem jeziku in odloži slušalko.

*

Bar je majhna, zatohla luknja, kakršnih sem v zadnjih mesecih videl preveč, da bi si kakšno zapomnil. In čisto prazen je. Razen točaja, ki zdolgočaseno briše kozarce, kakor dandanes vidiš le še v kakih televizijskih nadaljevankah, je tam le še en gost. Moški. Moje punčke ni nikjer. Ne morem razložiti, ali me obda razočaranje ali olajšanje. Nekaj me obda. Drugače je kot v sobi.

Moški je oblečen v nekakšno uniformo. Vojaško, mornariško, ne vem, pretemno je, ne vem kaj dosti o tem.

Trudim se, da ga ne bi gledal. Velikokrat sem sam edini gost v baru in vem, kako se počutim, kadar kdo pride. Stopim k pultu.

»Pijačo?« me vpraša točaj.

»Seveda, kaj naj bi tu drugega?«

Točaj nemočno razširi roke in me vprašujoče pogleda.

»Viski. Ne, ne viski. Nekaj lažjega. Konjak.«

»Konjak je lažji kot viski?« povpraša moški za mojim hrbtom.

Zdaj se obrnem, zdaj mi ne preostane drugega, kot da se obrnem.

»Pravzaprav nimam pojma o pijači,« skesano priznam. »Pijem tisto, kar sem videl v filmih. Ampak mogoče gledam napačne filme.«

Moški me ocenjujoče gleda, spusti pogled do tal in ga spet dvigne. Proti lastni volji premišljam, kaj imam na sebi: katere čevlje? Nogavice? Hlače? Sem odprl kovček in se preoblekel ali sem kar v istem kot na letalu in v kinu? Vem: ne smem spustiti pogleda. Priznanje neobvladovanja položaja, dokaz nemoči.

Točaj dostavi konjak, v ustreznem trebušastem kozarcu, ki ga nemudoma zazibljem v roki. Po dlani se razlije občutek topline.

»In vi, kaj počnete?« skušam prevzeti pobudo. »Ste pri vojski?«

Zdaj se po svoji opravi ozre on, in ko spet dvigne pogled, je v njem nemalo začudenja.

»Steward sem.«

»Aha,« rečem. »Slabo se vidi. Temno je. Pa tudi ne vem kaj dosti o tem. O uniformah, mislim.«

Prikima in čaka, kot da bom navedel še kak boljši izgovor.

»To mora biti zanimivo delo,« rečem, da bi nekako spodbudil nadaljnji pogovor, in se hkrati zavem, da to sliši nemara vselej, kadar pove, kaj dela.

»To pa, ja,« reče moški utrujeno.

»Mislim, potovanja in to –«

»Ja, res je zanimivo, če se zjutraj zbudiš in ne veš, v kateri državi spiš.« Pomigne točajju, in ta mu z z dolgočasnim gibom natoči novo mero viskija, kar čez led, ki se že tali v kozarcu.

Poznam ta občutek, pomislim.

»Veliko ljudi srečate –«

»Preveč.«

– in gotovo se vam zgodi kaj nenavadnega.«

»To pa, ja,« Moški se nagne k meni in obda me vonj mešanice parfuma (Calvin Klein, One) in viskija (Jack Daniels, več kot eden). Vsak zase sta mi prav všeč, zdaj pa –

»Vam bom eno tako reč povedal,« reče in mi pomigne, naj pridem bližje.

»Prosim,« rečem previdno in ostanem na svojem mestu. Nič ne zaleže, vstane, stopi k meni in povleče stol za sabo.

»Letimo tako enkrat prek silvestrovega, težak siht, najtežji. Že to, da ne moreš po svoje, da moraš v službo, je dovolj, potem pa še vsi ti potniki, vsak s svojo idejo, kakšno naj bi bilo silvestrovanje v avionu.«

Premolkne in zarožlja z ledom v kozarcu. Spreleti me ne ravno prijetno spoznanje, da te zgodbe ne pripoveduje prvič, da je nekako običajen del njegove barske rutine.

»In potem?« rečem, kakor si predstavljam, da želi.

»Potem –« premolkne in mi položi roko na koleno. Pogledam to roko, prstani z nekakšnim dragim kamenjem, nato pogledam njega, videti mora, na mojem obrazu, mrzlično premišlujem, da mi ni do tega –

Ni videti, da bi kaj opazil. Nadaljuje z zgodbo.

»Tam je bila ta ženska. Nič posebnega, se mi zdi. Sredi tridesetih, poslovni tip, bi rekel, kostimček in tako –«

Zdaj mi govori skorajda v uho. Točaj se je prebudil in na veliko briše kozarce, kaže, da ga je prizor začel zanimati.

»In potem?« rečem. Pričenjam se počutiti, kot da bi igral v kaki telenoveli.

Skloni se še bližje k meni, vonj po Jacku dokončno premaga vonj po Calvinu. Ne bi smel iz sobe, premišljam.

»Potem? Ženska se je najprej zaprla na stranišče z enim od potnikov. Nato drugim. Nato tretjim. Pri četrtem so mi kolegice rekle, naj ji grem povedat, da je to v nasprotju s pravili. Nisem hotel iti, kaj imam jaz s tem, sploh pa je silvestrovo, naj se ljudje zabavajo.«

Njegova roka na mojem kolenu postaja težja.

»Ko je pobrala petega in je neka ženska zahtevala, naj pilot zasilno pristane, da bo izstopila, sem se res odločil. Šel sem proti njej in zdelo se mi je, da me gledajo vsi na letalu. Saj najbrž so me res. Ko je videla, da gledam njo, se je ženska pričela odpenjati, očitno je mislila, da tudi mene tišči. Pomignil sem ji, naj obsedi, se sklonil k njej in ji rekel: ‚Oprostite, gospa –‘ Takrat je začela jokati.«

»In potem?« spet rečem.

Moški me začudeno pogleda in umakne roko. Spustim pogled in zazdi se mi, da na svojih hlačah vidim vlažen madež.

»Potem? Ne vem. Jokala je vse do pristanka in mogoče še dalj. Nimam pojma. Mi gremo zadnji z aviona.«

Pokimam in si mislim: kaj pride zdaj?

»Na stranišče moram,« rečem.

Steward me zbegano pogleda.

»Meni je prav,« reče in uduši svoj viski, s preostalimi koščki ledu vred.

Obrnem se in se napotim proti stranišču. Točaj ropota s kozarci, vendar še slišim stewarda, kako zamrmra: »Menda ne misliš, da bom šel s tabo.«

S težavo odpenjam hlače in prav zbrati se moram, da curek usmerim med velikanske kose ledu, ki jih imajo tu nasute v odtočno korito. Ko se vrnem, je bar prazen. Točaj preobrača stole na mize.

»Vaš prijatelj je že šel,« mi vrže čez ramo.

»Aha,« rečem. »A ni življenje lepo? Prvi večer v novem mestu, in že imam prijatelja –«

Točaj prevrne stol na mizo precej odločneje kot prejšnje in me strmo pogleda.

»Plačaj in gremo,« mi reče s stisnjeni zobmi. »Na živce mi greste, ti in tvoji. Zakaj se morate ravno tu zbirat?«

Hočem ugovarjati, hočem reči, nič se nisem zbiral – Nič ne ugovarjam, nič ne rečem, vržem denar na šank, ne čakam drobiža, ritensko se plazim proti vratom, ne upam se mu obrniti hrbta. Tipam za kljuko. Ne najdem je, težko je takole, s hrbtom proti vratom. »Mirno. Mirno,« mrmram. »Miren večer želim.«

»Mirno, moja rit,« reče točaj. »Saj vas poznam. Poznam tipe tvoje baže.«

Stol, ki ga preobrača na mizo, nevarno dolgo visi v zraku, točaj me nabrušeno gleda, jaz mrzlično krožim z roko za hrbtom, tipam hladno steklo, in ko se nikakor ne morem prebiti do kljuke, se končno vdam in se obrnem. Kljuke preprosto ni, zato je nisem našel. V vrata se uprem z rokami, kot sem najbrž naredil tudi takrat, ko sem prišel, vdajo se, poletijo naprej, na steklu vidim vlažne odtise svojih dlani.

»Nočem tvojega drobiža, pofukelj!« vpije točaj za mano. »Zatlači si ga!«

Kovanci zarožljajo vsepovsod, sam pa se poženem po stopnicah. Koliko je ura doma? se sprašujem. *Dezele palčkov* je najbrž že konec –

Telefon zvoni dolgo, dolgo; v mislih spet pričnem preračunavati časovno razliko. Morda sem se zmotil, morda sem odšel namesto prištel, razmišljam. Se mi zgodijo, take reči. Potem nekdo le dvigne slušalko.

»Si ti, očka?« vpraša mali.

»Sem,« rečem.

»Juhu!« zavpije.

Kaj naj mu prinesem tokrat? premišljujem. Je Lego dodal kaj novega v svoj Technic program? S tem ni mogoče zgrešiti. Že ima tistega robota ali še ne?

»Kaj si počel danes?« me vpraša mali.

»Nič. Šel sem na sprehod.«

Mali je slišati razočaran.

»A ti res nimaš nobenega *dela*?«

»Imam, imam.«

»Mamica pravi, da nimaš. In da zato zmeraj nekam potuješ.«

Ah, mamica. »Hej, poslušaj –«

»Poslušam.«

»Vprašaj mamico, kdo je na balkon postavil hišico za ptičke.«

»Ti,« zaprede mali zadovoljno.

»Vprašaj, kdo ti je naredil masko za pustovanje,« napredujem.

»Ti,« potrди.

»In vprašaj jo še, kdo ti je zadnjič, tik preden sem šel, zamenjal gumo na kolesu.«

»Ti,« sklene zmagoslavno.

»Torej?« rečem. Čutim, da se mi rahlo vrti, malemu bom moral reči, naj odloči, ne morem več govoriti.

»Ti si najboljši očka na svetu.«

Povej to mamici, če si upaš, pomislim.

»Nisem najboljši, ampak –«

»Vem, vem!« me prekine.

»Ja?«

»Ampak, boš rekel, sem najboljši zate?«

Tako je. To bi rekel.

»A nisem?«

»Si,« reče mali.

Zdaj je pobuda na moji strani, zdaj je treba naprej po terenu –

»Kaj pa je novega pri tebi?« rečem in poslušam, kako mali premišlja.

»Pri meni nič, ampak Gregor je gledal Godzilo –«

»Brrrr,« se pretvarjam.

»Saj ni tako grozna. No, in –« Zastane.

»Ja?«

»Za koga bi ti navijal pri Godzili? Za Godzilo ali za ljudi?«

»Za ljudi,« rečem. »Pa ti?«

Mali premislja.

»Tudi za ljudi,« reče. In po krajšem premolku: »Zakaj pa?«

»Ker je Godzila močnejša.«

»Aha. Gregor je pa navijal za Godzilo.«

»Tudi za Godzilo mora kdo navijat,« rečem.

»Zakaj pa?«

»Ker bi bila drugače Godzila čisto sama na svetu,« rečem. Vem, ne zveni preveč prepričljivo.

»Ampak –« Mali zastane.

»Kaj?«

»Nič, nič.« Čutim, kako se je splašil, kako gleda v tla, kako opazuje svoje copate, kako čaka na pravo priložnost, da bi spet povprašal po televizijskem programu –

»Kar povej, no.« Treba ga je opogumiti, treba mu je dati vedeti, da lahko pove, kar misli, da ima najbrž prav in da ni nič narobe tudi, če nima prav –

»Ampak Godzila ni dobra. Veliko ljudi je pohodila. Do mrtvega.«

»Ah,« pravim. Zdaj smo pa tam.

»Kaj – ah?« pravi mali. »Ni dobra, pa pika.«

»Seveda, ni dobra, ampak ...« Vem: zdaj sem v težavah. Kako mu bom razlagal svet, če začnem z relativizmom? Kako mu bom dopovedal, da mačka ne sme vleči za rep, da mora pospravljati za sabo, da mora metati organske odpadke v eno vrečo, neorganske v drugo, če pa Godzila hodi po ljudeh, pa vseeno sme bivati?

»Taka pač je. Ustvarjena je za to, da ni dobra z ljudmi. Taka dobrota je proti njeni naravi.«

»Proti njeni naravi?«

»Seveda. Vsak človek ima svojo naravo, nisi vedel?« Spoznam, da sem se oddaljil od teme pogovora in dodam: »Pa Godzila tudi.«

Mali presliši dodatek, če tisto na začetku je dovolj zapleteno. »Kaj to pomeni?«

»Pomeni, da ga nekaj večjega od njega sili, da počne reči, ki jih največkrat počne.«

»Aha,« reče mali.

»Razumeš?«

»Seveda razmem.« Rahla užaljenost. »Meni je v naravi, da se igram –«

»Točno,« rečem.

»– mamici, da se jezi –«

Točno, pomislim.

»– in tebi, da potuješ –«

Da bežim, pomislim.

»– Godzili pa, da hodi po ljudeh.«

»Točno,« rečem. »Sploh pa je vse to počela, da bi našla gnezdo za svoje mladičke, če se ne motim?« Negotovo tipam po spominu. Je bila to ameriška ali ena od japonskih Godzil? Ali sem kaj zamešal z dinozavri? Vse preveč strašnih bitij prihaja v videoteke. Kje so bili časi, ko so bili otroški junaki kaki kosmati kužki in podobne ljubkosti?

»Ampak –« Slišim malega, kako zastane in prične najprej pridušeno, nato pa vse bolj nezadržno hlipati v slušalko.

»Kaj je?« rečem in preiščlujem, ali ima mamo v bližini.

»Ampak – kdo je poskrbel za malo Godzilico? Tisto, ki je prišla iz jajčka na koncu filma? Ko so ji že ubili očkamamico?«

Nekaj v tej zgodbi je nelogičnega, preiščlujem, dozdeva se mi nekaj o nespolnem razmnoževanju teh kreatur, ampak vseeno, kaj mi hoče povedati –

»Zdaj se mora znajti čisto sama,« izjeclja moj sin. »Čisto sama je. Brez očkamamice. In težko je sam, nevarno –«

»Znašla se bo,« rečem negotovo. »Godzile se znajdejo –«

Mali zajame sapo in hlipanje poneha.

»Očka,« reče resno.

»Ja?«

»Pridi domov. Nevarno je sam.«

Ozrem se po sobi. Kovčka še nisem odprl –

»Prišel bom,« rečem. In preiščljam. Godzila? Ali morda pri Legu delajo tudi Godzile?

»Očka – pridi kmalu.«

»Kmalu bom prišel.«

»Če prideš, ti bom pomagal.«

»Pomagal?« Ne razumem ga, prevečkrat ga ne razumem –

»Mamica pravi, da potrebuješ pomoč. Ti kar povej, kaj naj pomagam –«

»Ah. Povej mamici, da se počutim precej bolje, odkar –«

Ustavim se. Od kdaj že? Odkar sem odšel?

»Očka?«

»Prosim.«

»Kdaj boš nehal odhajati? Mamica pravi, da ne moreš ves čas odhajati.«

»Saj bom nehal.« Morda takrat, ko bo začela odhajati ona –

»Očka?«

»Prosim.«

»Saj se boš vrnil, preden bom umrl?«

»Seveda. Kaj ti pride na misel? Saj ne boš umrl!«

»Tudi Godzila je umrla, pa je bila zelo močna. Močnejša kot jaz. Veliko močnejša –«

»Z Godzilo je drugače.«

»Očka?«

»Prosim.«

»Bila je tudi močnejša od tebe. Prosim, očka, pridi domov.«

*

»Odhajate prej, kot ste mislili,« ugotavlja receptor.

»Hotelski bar mi ni prav všeč,« rečem.

»Tako vsi pravijo,« z nekaj zadrege zamrmra receptor. »Ampak v mestu so še drugi.«

»Hoteli tudi,« zamrmram.

Receptor posvečeno prikima, kot da ne bi premišljal o ničemer drugem.

»Pravzaprav,« dodam, »so tudi druga mesta.« Naenkrat v dimljah začutim strašen pritisk, pričnem se ozirati naokoli –

»Nekaj sem še pozabil,« rečem receptorju, ki me sumničavo motri.

»Hočete ključ?«

Primem se za mednožje, se zavem svojega giba, odmaknem roko in pokimam.

Tudi on pokima.

»Izvolite, plačali ste do dvanajstih.«

Zamrmram zahvalo, zmencam do dvigala, stegna stiskam skupaj in zrem v osvetljene številke nad vrati. Ključ se kot vselej zatika, v kopalnici naslonim glavo na mrzle ploščice in opazujem curek urina, ki se steka v školjko. Nato se odvlečem k postelji. Ne mudi se še, si rečem, nobene vozovnice še nimam, lahko še malo poležim. Na žimnici čutim obrise svojega telesa.

Hotelska soba je neprijazna, odprta vrata prazne garderobne omare zevajo vame, ne morem jih zapreti, nekaj je narobe. Kovček, se spomnim, kovček sem pustil spodaj.

Vtipkujem Emino številko, poslušam piskanje v slušalki, poslušam, kako tiho reče: »Prosim?«, tiho, kot da bi lahko koga zbudila, malo čakam, potem odlagam slušalko in si predstavljam, kako jo Ema še kar drži v roki, kako pre-mišlja, kateri njenih moških je poklical. Čutim, kako jo polaga na blazino ob sebi, poslušam njeno telo, kako diha.

»Rad bi bil bližje,« rečem čisto tiho. »Bližje.«

